

wahhese näppistiisse jä nud. Ma rägin tööt; tulge appi! — Nüüd töttasid förtso wõerad verreniehhega seltsis ümet watama; iggamees wööttis udja mis lätte juhtus: üks eino-ango, teine sõnniko-argi, kolmas raud-kango, neljas ja wies teiwa ning roika, förtshi- mees tulli ahjo-argiga, naine jälle kurrifaga; iggas üks ihhaldas farro-kassokat wirrotada. Messiläp kuu lis rahwa lärra issa liggemale jöudma ja liskus irmissas surma äddas pä waewaga palko wahhelt välja, agga karvad jäiwad verrise nahhaga näppistiisse mälestujeks. Ei wõinud äddalisemat ellajat Ma peal olla kui Messiläp praego verrise silmanäo ja niñaga palko föriwas; pä olli peasnud agga käppad alles näppistiis. Seal liskus ta wiimse ramoga neid äksitelt välja, et kuned jo nahk kui kindad mahha jäid, ja jampsis lange vallo pärast otsego pörane. Se olli Reinowadderi lubbatud färje-messi. Karro pühherdas werre sees, sest nüllitud käppad ei lastnud seista, kändida eggia romada. Verremees ruttas löhna andma, ja kõit kes temaga seltsis tulnud töttasid farro wemmeldama, iggalühel kindel nõu, Messiläppale otsa tebba. Körtismees torkis pilka abjoargiga eemalt, mõned teised, kes liggemale ussalasid, wopsissid mitme riistapuga, mis ial lätte juhtus; seppal olli wassar ja piibid, küllameestel sahhad, firwed ja nuijad, naestel koonalpuud, tunglad, wailikad, kässikogud, toobripuud ja muud majjariüstdad. Messiläp wingerdas suggejode lätte al kui roomalene.

Aega möda joossis kõik külla follo ja naiste kissa kuulus pennikoorma maad. Kivwid lendasid iggalt poolt ja matsud saddasid rabhe lombel farro selga. Seal lõi üks tuggero mees nujaga Messiläppale pähbe, et tulluse filmast välja purtsas; raske wopso peale kargas Messiläp pool uimane maast üles ja pörasel jampsil tormas ta otsekohhe naiste ulfa, les komis- tades üks teise ülle küllali ja selliti kuskusid, mõningad suure kisaga jölle langejad, kus wessi suggaw olli. Körtsemik üidis: wadale, nabri-mehhed! mino wasias moor langej jölle, mõned teised fa; ruttale appi, külla küllamehhed, ma maßan wadi õllut ja wina pealegi. Siin jäeti farro jälle rabbule, sedda iggamees surnuks viddas, ja kõit joossid naistele appi, kuni wiis tülli baldale pülitti. Senni kui mehhed naisi aitamas, roomas farro jölle ja mõuras vallo pärast; siiski tahtiis ta ennemine wette uppuda kui pikemalt rahwa äbbemata opistid fannatada. Et weel ial enne sedda ei olnud ujjunud, sellepärrast lootis ta kehhe põhja wauda ja pinalise õlsole otta leida. Aga imeks pannes panni ta koggemata täuhele et wessi kehha kandis ja mõda jõgge eddasi alla wiis. Kui rahwas farro peasmist näggid, üidis mõnni wibhaga: Se luggu tõuseb meile igant eselsödimukö! ja sundis önnetus naiste läbbi. Nüüd sõitlesid mehhed kurjastie naisi, et seie tulnud, mispärrast pool-surnud farro nende läest peasnud. Mõningad läksid tamme; palvo natama ja leidisid seal farro pä ning